

det frapperede mig, at den ærede Rigsdagsmand lagde særdeles Vægt derpaa, — at give dem Leilighed til at begaae nye Lovovertrædelser, for at det derved i alt Fald kunde prøves, om en Forbedring var indtraadt hos dem. Jeg nærer ingen Tvivl om, at den ærede Rigsdagsmands statistiske Angivelser forholde sig rigtigt, men han glemmer een Ting, naar han taler om, at man nu i Irland seer Fængslernes Antal formindskes, de Domsældtes Antal aftage, og at man nu ikke længere er bange for Irlands Landeveie paa Grund af de løsladte Forbrydere. Dette finder Altsammen sin Forklaring ved hele den Masse Udvandring, der finde Sted fra Irland, det er netop de Personer, som man ellers maatte vogte sig for paa Landeveiene, det er dem, der i Hobetal strømme til den nye Verden. Nei, der kan ikke være Tale om at skaffe et saadant System Indgang hos os, og seer man vort Straf-anstaltsvæsen i Belysning af dette, saa skal man ikke paastaae, at vort er et saadant, at det ikke kan arbejde godt hen til sit Formaal, om det end, som alt Menneffeligt, lider af sine Mangler.

Jeg skal nu tillade mig at gaae over til de Endringsforslag, der ere stillede af mig tilligemed to andre Medlemmer. Jeg skal da først berøre det, som er stillet til § 11, under Nr. 8, og hvis Gjennemførelse ligger mig uendelig stærkt paa sinde. Det blev ved Forordn. af 12te Juni 1816, altsaa for et halvt hundrede Aar siden, bestemt, at i de Tilfælde, hvor efter den hidtilværende Lovgivning Strafarbejde paa 6 Maanedere eller kortere Tid skulde anvendes, der skulde nu ikke længer Strafarbejde finde Sted, men istedet derfor skulde træde Fængsel paa Vand og Brød; altsaa, siden 1816 har der ikke kunnet anvendes Forbedringshuusarbejde af 6 Maanedere. Forordningen angiver som sin Grund, at man vil slaane de Forbrydere, som hidtil have været hendsømte til kortvarigt Strafarbejde, for — og det er et tarveligt Udtryk, Forordningen benytter — for de „Ulemper“, som følge af en saadan Straf. Præcisist uvillige dette sig saaledes, at man ikke anvendte 7 Maaneders Strafarbejde, men som det Mindste 8 Maaneders, og dette har paa en vis Maade faaet sin Stadfæstelse af den

Lovgivende Magt giennem Loven af 30te November 1857. Det er denne, som indeholder Bestemmelserne om Cellestraffens Anvendelse, og den siger, at, hvor En er dømt til 8 Maaneders Straf af Forbedringshuus, skal han hensesættes i Cellefængsel i 6 Maanedere. Altsaa, vi have i et halvt hundrede Aar ikke ind dømt Noget til Strafarbejde i 6 Maanedere, men Straffen har altid, hvor man fandt det fornødent at anvende Strafarbejde, været bestemt til 8 Maanedere. Det, der forekommer mig klart, er, at vi ikke nu skulle foretage et Tilbagekridt, hvorved vi bringe det dertil, at de, der før kunde affone deres Brøde med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu efter et Valg af Domstolene skulle kunne hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Maanedere. Jeg vilde finde en næsten afgjørende Grund for Rigtigheden af mit Endringsforslag deri, at det er af yderste Bigtighed at holde en stærk Adskillelse mellem de forskjellige Strafarter; thi det maa man ikke glemme, at netop giennem de forskjellige Strafarter er det, at Lovgivningen opstiller den Maalestok, hvorefter Medborgerne skulle bedømme den Brøde, hvori Paagjældende har gjort sig skyldig. Dette er et Hensyn, som Straffelovbogs-commissionen selv meget stærkt har fremdraget, idet der havde været Tale om at lade Strafarbejde synke ned til en endog kortere Tid end 6 Maanedere; men det er en Betragtning, som har sin store Betydning ogsaa med Hensyn til de 6 Maanedere, thi det kan ikke være Andet end, at den Handling, som maatte blive belagt med en Straf af 6 Maaneders Forbedringshuusarbejde, vil fremtræde med Hensyn til den Paagjældende som en ganske anden end den, hvor der kun bliver Spørgsmaal om at straffe ham med Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Naar det erkjendes, at 6 Gange 5 Dage maa være den højeste Grad af Vand- og Brødsstraffen, vil der tilveiebringes en Adskillelse mellem Strafarterne, der fjerner alt det Illusoriske, naar man ikke tilsteder at anvende 6 Maaneders Strafarbejde, men derimod gaaer over til, hvad der i Loven af 30te November 1857 er erkjendt for det Rette, nemlig 8 Maaneders. Man kan ikke sige, at Domstolene derved sættes i Forlegenhed; thi er en